

Je moet zo min mogelijk sporen achterlaten. Dat is de enige regel.

Je moet soms met mensen praten; dat is niet te voorkomen. Er moeten opdrachten worden gegeven, transporten worden geregeld, mensen worden vermoord, enzovoorts enzovoorts. Je kunt verdorie toch niet in een vacuüm leven?

Moet je François Loubet bellen? In een absoluút geval van nood? Dan krijg je een telefoon met een ingebouwde stemvormer. En als het geen absoluút geval van nood is, krijg je heel snel spijt dat je hebt gebeld.

Maar de communicatie gaat meestal via berichtjes of mail. Topcriminelen zijn net millennials, wat dat betreft.

Alles is natuurlijk versleuteld, maar stel dat de politie de code kraakt? Dat kan gebeuren. De gevangenen zitten tegenwoordig vol prima misdadigers omdat een of andere nerd met een laptop zich zat te vervelen. Daarom moet je je zo goed mogelijk verstoppen.

Je kunt je IP-adres verbergen – dat is makkelijk zat. François Loubets mailtjes gaan de hele wereld over voor ze worden verstuurd. Zelfs een nerd met een laptop zal nooit ontdekken waar ze echt vandaan komen.

Maar je taalgebruik laat altijd een unieke signatuur achter. Een bepaald woordgebruik, een ritme, een persoonlijkheid. Als iemand eerst een mailtje van je leest en later een Ansichtkaart ziet die je in 2009 geschreven hebt, kan diegene met zekerheid vaststellen of ze door dezelfde persoon zijn

geschreven. Wetenschap, begrijp je. Zo vaak de vijand van de eerlijke crimineel.

En daarom is ChatGPT een geschenk uit de hemel.

Nadat je een mail hebt geschreven, of een appje, of wat dan ook, kun je dat gewoon even door ChatGPT halen om je persoonlijkheid te laten wegpoetsen. Het vlakt je af, strijkt je plooien glad, spoelt je uit, karaktertrek na karaktertrek, totdat je helemaal verdwenen bent.

‘ChatGPT, herschrijf deze mail in de stijl van een hoffelijke Engelsman.’ Dat is altijd de prompt van Loubet.

Handig, want als de mails in François Loubets eigen taalgebruik waren geschreven, zou alles veel duidelijker zijn. Te duidelijk.

Maar nu kun je wel duizend mailtjes vinden en nog steeds geen flauw idee hebben waar François Loubet is, en geen flauw idee wie François Loubet is.

Natuurlijk zou je wel weten wat François Loubet doet. Maar daar zou je toch maar bar weinig tegen kunnen doen.

DEEL EEN

Van New Forest naar South Carolina

Eindelijk was het dan zover!

Andrew Fairbanks had altijd geweten dat hij op een dag beroemd zou zijn. En die dag – een heel gewone, zonnige dinsdag begin augustus – was nu eindelijk aangebroken.

Na jarenlang fitnessvideo's op Instagram posten had hij aardig wat volgers verzameld, jazekeer, maar niet zoals dit. Dit was *insane!*

Dankzij zijn knipperlichtrelatie met een tweederangs popster had zijn foto wel eens in de krant gestaan. Maar nooit op de voorpagina, zoals vandaag.

Eindelijk had Andrew Fairbanks de roem die hij zo lang had nagejaagd. Zijn naam lag wereldwijd op ieders lippen. Was trending op social media. Die selfie op het jacht was overal te zien. Een gebruide Andrew die met ontbloot bovenlijf naar de camera knipoogt terwijl de warme zon achter hem mee knipoogt. Terwijl hij zijn flesje Krusher Energy Drink vrolijk proostend omhooghoudt.

En de comments onder de foto! De hartjesemoji's, de vuuremoji's, de lust. Alles waar Andrew van heeft gedroomd.

Toch zouden sommige andere comments zijn enthousiasme wat intomen. 'Veel te jong', 'Zo fit, RIP', 'Hoe naar om die foto te zien als je weet wat er daarna gebeurt' – maar tegen de cijfers viel niets in te brengen. Indrukwekkend veel traffic. Op het kantoor van het *Love Island*-productieteam ging zijn foto rond en zeiden ze tegen elkaar dat hij helemaal perfect zou zijn geweest als... nou ja, je weet wel.

Ja, eindelijk kende iedereen Andrew Fairbanks. Of, zoals hij nu beter bekendstond: ‘de tragische Instagram-influencer Andrew Fairbanks’.

Dus het was niet alleen maar goed nieuws. En zelfs de magere goede kant van het verhaal begint al te slijten. Het is inmiddels woensdagmiddag en zijn naam zakt op de ranglijsten. Er gebeuren andere dingen op de wereld. Een baseballster is met zijn pick-up het zwembad van zijn ex in gereden. Een beautyvlogger heeft een misplaatste opmerking over Taylor Swift gemaakt. Het gesprek begint te keren zoals het getij.

Andrew Fairbanks is dood aangetroffen: in zijn hoofd geschoten, aan een touw gebonden en van een jacht gegooid dat op de Atlantische Oceaan ronddobberde. Er was verder niemand op dat jacht, en er waren ook geen tekenen dat er iemand was geweest, behalve dan een leren tas met bijna een miljoen dollar erin.

Maar niets van dit alles geeft je het recht om langer dan pak ’m beet een dag beroemd te zijn. Ooit verschijnt er misschien een podcast over de zaak, of, beter nog, een true-crime documentaire op Netflix, maar voorlopig doven voor Andrew de schijnwerpers.

Binnenkort is Andrew Fairbanks niet meer dan een gestalte op een foto met een paars energiedrankje in de hand en een blauwe zee op de achtergrond, een lijk in een lijkenhuis in South Carolina, en een sporadisch: ‘Weet je nog, die gast die stierf op dat jacht met al dat geld?’

Wie heeft hem vermoord? Wie zal het zeggen? Iemand, dat is zeker, en op social media gaan er heel veel meningen over rond. Waarom is hij vermoord? Geen idee – maar iemand zal er wel een reden voor hebben gehad. Jaloerse partner? Fitnessconcurrent op Instagram? Er zijn zoveel verklaringen mogelijk. Kun je geloven wat die ene vlogger zei over Taylor Swift!?

Maar wat was het een rollercoaster, die ene dag! Als Andrew nog geleefd had, zou hij op zoek zijn gegaan naar een full-time agent. Regel nog een paar deals voor me, proteïnerepen, tandenbleekklinieken, misschien kan ik mijn eigen wodka lanceren?

Ja, op deze ene dag wilde iedereen wel een stukje van Andrew Fairbanks hebben. Helaas waren er niet veel stukjes meer van hem over toen de haaien klaar met hem waren.

Zo gaat dat in de showbusiness.

‘Wat vind je niet leuk aan jezelf?’ vraagt Rosie D’Antonio. Ze zit op een troonvormige opblaasstoel in een zwaanvormig zwembad. ‘Dat vraag ik altijd aan mensen.’

Amy Wheeler zit met een kaarsrechte rug op een tuinstoel naast het zwembad. De zon schijnt in haar ogen en haar vuurwapen ligt binnen handbereik. Ze houdt van South Carolina. Van dit verborgen hoekje, tenminste. Het is nog vroeg in de ochtend, de temperatuur ligt rond de 35 graden, er staat een Atlantisch briesje en niemand probeert haar op dit moment te vermoorden. Ze heeft al een tijdje op niemand geschoten, maar je kunt niet alles hebben.

‘Mijn neus, denk ik,’ zegt Amy.

‘Wat is er mis met je neus?’ vraagt Rosie. Ze neemt een slokje van iets groens door een wegwerprietje en laat haar hand door het water glijden.

‘Ik weet niet.’ Amy is ervan onder de indruk dat Rosie D’Antonio met volledige, perfecte make-up in het zwembad ligt. Hoe oud is ze? Zestig? Tachtig? Een mysterie. In haar dossier staat bij haar leeftijd: *Geweigerd bekend te maken*. ‘Hij is gewoon niet goed, als ik ernaar kijk. Hij is raar.’

‘Laat er iets aan doen,’ zegt Rosie. ‘Groter, kleiner, wat je denkt dat nodig is. Het leven is te kort om je eigen neus niet leuk te vinden. Honger en gebrek zijn problemen, geen wifi is een probleem. Neuzen zijn geen probleem. En verder?’

‘M’n haar,’ zegt Amy. Ze loopt het gevaar dat ze zich gaat ontspannen. Ze voelt het haar besluipen. Amy haat

ontspanning. Te veel tijd om na te denken. Geef haar maar actie. ‘Doet nooit wat het moet doen.’

‘Dát zie ik,’ zegt Rosie. ‘Maar dat is makkelijk op te lossen. Ik heb een vaste haarspecialist die ik altijd laat komen. Ze komt met het vliegtuig ergens uit Chili, geloof ik. Vijfduizend dollar en je problemen zijn verleden tijd. Ik betaal.’

‘En mijn oren zitten scheef,’ zegt Amy.

Rosie laat haar hoofd kantelen, peddelt naar Amy toe en bekijkt haar zorgvuldig. ‘Dat zie ik niet. Je hebt prachtige oren. Net als die van Goldie Hawn.’

‘Ik heb ze een keer met een liniaal opgemeten,’ zegt Amy, ‘toen ik nog op school zat. Het is maar een millimeter, maar ik zie het altijd. En mijn benen zijn te kort voor mijn lichaam.’

Rosie knikt en duwt zichzelf weer naar het midden van het zwembad, waar de zon het felst is. ‘Maar belangrijker, Amy, wat vind je wel leuk aan jezelf?’

‘Ik ben Engels,’ zegt Amy. ‘Ik vind niets leuk aan mezelf.’

‘Gaap,’ zegt Rosie. ‘Ik was vroeger ook Engels en ik ben eroverheen gekomen. Noem iets.’

‘Volgens mij ben ik wel trouw?’ zegt Amy.

‘Dat is een goede eigenschap,’ beaamt Rosie. ‘Voor een bodyguard.’

‘En door mijn korte benen ligt mijn zwaartepunt laag,’ zegt Amy. ‘Daardoor kan ik heel goed vechten.’

‘Kijk eens aan.’ Rosie knikt. ‘Trouw, en heel goed in vechten.’ Ze draait haar gezicht naar de zon. ‘Als iemand me deze week probeert neer te schieten, moet jij dan de kogel voor me opvangen?’

‘Dat is het idee,’ zegt Amy zonder overtuiging. ‘Al gebeurt dat vooral in films.’

Het is erg moeilijk om een kogel op te vangen, in Amy’s ervaring. Ze gaan echt heel snel.

‘En in boeken natuurlijk,’ zegt Rosie. ‘Heb je zin in een joint? Ik neem er eentje.’

‘Beter van niet,’ zegt Amy. ‘Maximum Impact neemt elke drie maanden een verplicht bloedonderzoek bij ons af. Bedrijfsbeleid. Bij het minste spoortje drugs word ik ontslagen.’

Rosie broemt begripvol.

Dit is niet de meest opwindende klus die Amy ooit heeft gehad, maar de zon schijnt en ze mag haar cliënt wel. Rosie D’Antonio, ’s werelds bestverkopende bestsellerauteur ‘als je Lee Child niet meetelt’. Met haar landhuis in Spaanse stijl op haar eigen privé-eiland vlak voor de kust van South Carolina. En haar privéchef-kok.

Vanwege allerlei operationele redenen heeft Amy ooit een kleine maand in een ongebruikte oliepijpleiding in Syrië moeten leven, dus dit is een vooruitgang. De chef-kok brengt haar een bord blini’s met gerookte zalm. Kevin is niet echt een chef-kok – hij is een oud-Navy SEAL, zo’n supergespecialiseerde Amerikaanse marinier – maar hij leert snel. Zijn boeuf bourguignon van gisteravond was een triomf. Rosies gewone kok heeft twee weken verlof gekregen. Amy, Rosie en Kevin de Navy SEAL zijn de enige mensen op het eiland, en dat zal voorlopig ook zo blijven.

‘Niemand mag mij vermoorden,’ zegt Rosie. Ze is naar de kant van het zwembad gepeddeld en rolt nu haar joint. ‘Behalve ik.’

‘En ik laat je dat niet doen,’ zegt Amy.

‘Maar misschien probeert iemand me wel neer te schieten,’ zegt Rosie. ‘Want je kunt nooit weten, met hoe de wereld is en zo. Dus als ze het proberen: geen kogels opvangen, oké? Niet voor mij. Laat ze het oude vrouwtje maar doodmaken.’

Maximum Impact Solutions, Amy’s werkgever, is het grootste bureau voor persoonsbeveiliging ter wereld, of misschien het een na grootste sinds Henk van Veen is vertrokken en de helft van de cliënten heeft meegenomen. Als iemand van je steelt, of als iemand je wil vermoorden, of als er ontevredenheid in je privéleger heerst, bel je hen. Maximum Impact

Solutions heeft een heleboel motto's, maar 'Laat ze het oude vrouwtje maar doodmaken' is daar niet een van.

'Ik laat je door niemand doodmaken,' zegt Amy.

Amy weet nog dat ze als kind op de gemeenschappelijke tv naar Rosie keek. Die schouderstellingen, die houding! Voor Amy was het belangrijk om te zien hoe sterk een vrouw kon zijn, terwijl ze zelf elke nacht opgerold tot een balletje onder haar bed sliep en droomde van betere tijden. Zolang zij erbij is, zal Rosie niet sterven.

'Wat heb je voor accent?' vraagt Rosie terwijl ze de eerste trek van haar joint neemt. 'Het klinkt schattig. Uit Manchester?'

'Watford,' zegt Amy.

'Oei,' zegt Rosie. 'Ik ben al te lang weg. Vertel eens over Watford.'

'Het is een plaats,' zegt Amy. 'In Engeland.'

'Dat weet ik, Amy. Is het er mooi?'

'Dat is niet het eerste woord dat ik zou gebruiken,' zegt Amy. Ze heeft nu al zin om straks met haar schoonvader Steve te bellen. Het is vrijdag, dus hij zou er moeten zijn. Het zal een kick voor hem zijn om over Rosie te horen. Sterke vrouwen waren vroeger echt zijn ding. Misschien zullen ze dat op een dag weer zijn.

De gedachte aan sterke vrouwen brengt Amy op Bella Sanchez. En de gedachte aan Bella Sanchez brengt haar op Mark Gooch. En de gedachte aan Mark Gooch brengt haar op...

En dat is het probleem dus, hè, Amy? Als je je ontspant, ga je denken. Het zijn allemaal haar zaken niet. Stop met denken, want dat pakt nooit goed voor je uit. Jij kunt slaan, snel rijden, explosieven ontmantelen, maar ga in hemelsnaam niet nadenken! Het leven is geen school!

'Engeland is gestoord,' zegt Rosie. 'In de jaren tachtig waren ze er dol op me, in de jaren negentig haatten ze me, in

de jaren nul vergaten ze me, in de jaren tien herinnerden ze me zich weer en nu houden ze weer van me. Al die tijd ben ik geen spat veranderd. Heb je wel eens een boek van me gelezen, Amy de bodyguard?’

‘Nee,’ liegt Amy. Iedereen heeft minstens één van Rosie D’Antonio’s boeken gelezen. Amy leest ze al sinds ze een tiener was. Een maatschappelijk werker gaf haar er ooit eentje, met een vinger op haar lippen zodat Amy zou begrijpen dat deze verboden schat geheim moest blijven. En wat voor geheim! De dood, de glamour, de kleren, het bloed. Schoudervullingen en gif. Maar het is belangrijk om niet de fangirl uit te hangen op je cliënt. Kogels malen niet om roem. Dat is wél een motto van Maximum Impact Solutions.

Amy heeft gisteren in het vliegtuig hierheen *De dood lost een schot* herlezen. Ze hebben het verfilmd met Angelina Jolie, maar het boek was beter. Veel seks met miljonairs, veel wapens. Allemaal zo herkenbaar voor Amy.

‘Ben je getrouwd?’ vraagt Rosie. ‘Kinderen?’

‘Getrouwd, geen kinderen,’ zegt Amy.

‘Goeie vent? Je man?’

‘Ja, zeker,’ zegt Amy en ze denkt aan Adam. ‘Even goed als ik, in elk geval. Hij bevalt me wel.’

Rosie knikt. ‘Dat is een goed antwoord. Is hij bezorgd om je?’

‘Hij vindt het niet leuk als er op me geschoten wordt,’ zegt Amy. ‘En ik ben in Marokko een keer aangevallen met een zwaard, en toen moest hij huilen.’

‘Moest jij ook huilen?’

‘Ik heb voor het laatst gehuild toen ik twaalf was,’ zegt Amy. ‘Ik heb het afgeleerd.’

‘Dat klinkt gezond,’ zegt Rosie. ‘Mag ik je in een boek stoppen? Nog geen een meter zeventig, blauwe ogen, blond, huilt nooit, vermoordt slechteriken?’

‘Nee,’ zegt Amy. ‘Ik hou niet van publiciteit.’

‘Ik beloof dat ik niet over je oren zal schrijven.’

Amy en haar schoonvader proberen elkaar elke dag te spreken. Ze hebben dat nooit zo afgesproken; het is vanzelf een gewoonte geworden die voor hen allebei belangrijk is. Of nou ja, voor Amy is het belangrijk, en ze hoopt dat dat ook voor Steve geldt. Af en toe slaan ze een dag over. Bijvoorbeeld toen Amy in die oliepijpleiding zat en twaalf uur lang geen geluid mocht maken omdat er een moordteam rondliep. Die dag moesten ze het bij berichtjes houden. Steve begrijpt dat wel. Werk gaat voor.

‘Mag je zelf kiezen wat je draagt?’ vraagt Rosie. ‘Of is dat een uniform?’

Amy kijkt neer op haar legerbroek en verschoten Under Armour-shirt. ‘Ik kies zelf.’

Rosie trekt een wenkbrauw op. ‘Nou ja, niemand is perfect.’

Amy heeft liever niet dat er te veel tijd tussen twee telefoongesprekken zit, want je weet nooit wat Steve dan eet en of hij wel goed voor zichzelf zorgt. In haar ogen is het irrationeel om slecht te eten.

Ze zou misschien haar man ook eens moeten bellen, maar over Adam maakt ze zich niet zoveel zorgen. En daarnaast, waar moeten ze het over hebben?

‘Toen je hier kwam,’ zegt Rosie, ‘lag er een exemplaar van *De dood lost een schot* op je tas. Opegevouwen tot ongeveer halverwege.’

Amy knikt. Betrapt.

‘Dus je hebt wel een van mijn boeken gelezen? Je zei toch van niet?’

‘Cliëntenresearch.’

‘Bullshit,’ zegt Rosie. ‘Leuk boek?’

‘Er was niets anders te lezen.’

‘Natuurlijk vond je het leuk, dat zie ik wel. Heb je het stukje gelezen waar ze op die gast schiet in het vliegtuig?’

‘Dat is een goed stukje,’ zegt Amy.

‘Ja, dat is een goed stukje,’ zegt Rosie knikkend. ‘Een piloot met wie ik iets had liet me met een pistool schieten in zijn vliegtuig, voor de research. Heb jij dat wel eens gedaan?’

‘Schieten in een vliegtuig? Nee,’ liegt Amy.

‘Er gebeurt eigenlijk niets,’ zegt Rosie. ‘Ze moesten het kalfsleer van een van de stoelen vervangen, maar dat was het.’

‘Als de kogel door de romp was gegaan, had de druk in de cabine kunnen wegvallen en dan hadden jullie allemaal dood kunnen gaan,’ zegt Amy. Amy is ooit met een parachute uit een vliegtuig gesprongen na precies zo’n akkefietje. Daarna heeft ze vijf dagen lang een rebellenmilitie in Burkina Faso moeten ontlopen. Al met al was dat dus best leuk geweest. Volgens Amy is adrenaline goed voor de ziel, en heel goed voor de huid. Soms kijkt ze naar huidverzorgingstutorials op Instagram, maar er zit er nooit een bij die voor je huid kan doen wat beschoten worden en uit een vliegtuig springen doet. Misschien moet ze zelf ook video’s gaan maken? Weer betrapt ze zichzelf op nadenken, en dus houdt ze daarmee op.

‘Wat een geluk dat dat niet gebeurd is, dan,’ zegt Rosie, en ze slaat de rest van de drab in haar glas achterover. ‘Ik begin de kriebels te krijgen, Amy. Kunnen we niet even naar het vasteland? Een drankje doen? De boel op stelten zetten?’

Rosies problemen waren begonnen toen ze in haar meest recente roman, *Diamanten en dode mannen*, een personage liet opdraven dat overduidelijk was gebaseerd op Vasilij Karpin, een Russische oligarch uit de chemische industrie. Vasilij, zo bleek, bezat niet het gevoel voor humor dat je bij miljardairs uit de chemische industrie zou verwachten, en na een kogelbrief en een mislukte ontvoeringspoging bij een signeursessie in Nashville had Rosie de professionals erbij gehaald en mocht ze voorlopig de deur niet uit.

Er wordt overlegd. Jeff Nolan, Amy's baas, heeft contact gezocht met een paar van Vasiliy's collega's in Londen. De gesprekken lopen nog. Vasiliy zal snel genoeg overgehaald worden om deze vendetta op te geven. Maximum Impact Solutions heeft cliënten die het een of ander voor hem kunnen betekenen. Er zal een schikking getroffen worden, Vasiliy zal gesust zijn en Rosie zal weer vrijelijk haar eigen gang kunnen gaan. En zo niet, dan staat Amy paraat.

Tot die tijd zitten Amy en Rosie vast op dit idyllische eiland, met hun in allerijl opgeleide uitvoerende chef-kok. Amy kan echt wel een paar daagjes hier gebruiken, heeft als ze eerlijk is de rust nodig, maar binnenkort zal ze weer op pad moeten. Niemand gaat Rosie D'Antonio vermoorden en dus is Amy eigenlijk gewoon een heel dure oppas. En wat is daar nou aan, voor allebei?

'We gaan op dit moment helemaal nergens heen,' zegt Amy. 'Want dan word je misschien vermoord.'

Rosie rolt met haar ogen en begint nog een joint te rollen. 'O Amy, ik word liever vermoord dan dat ik me verveel!'

En op dat punt is Amy Wheeler, die zich zo'n groot deel van haar kindertijd zo stil en klein mogelijk heeft gehouden, geneigd het met haar eens te zijn.